

JAZERO STRATENÝCH DIEVČAT

KATHERINE GREENE

**JAZERO
STRATENÝCH
DIEVČAT**

KATHERINE GREENE

VYDAVATEĽSTVO
ARKUS

Original title: The Lake of Lost Girls

Copyright © 2024 by Abbi Horne and Claire Cathrin Riley

Originally published in the United States by Crooked Lane Books,
an imprint of The Quick Brown Fox & Company LLC.

Slovak edition © 2025 ARKUS vydavateľstvo, s.r.o.

Translation © 2025

Cover design © Heather VenHuizen

Z anglického originálu The Lake of Lost Girls,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Crooked Lane Books, 2024,
preložil Tomáš Mečíř.

Redigovala Jela Mlčochová.

Vydal ARKUS vydavateľstvo, s.r.o., Senica, v roku 2025
ako svoju 556. publikáciu.

Prvé vydanie.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-142-7

Pre tých, ktorí nasledujú svoje sny a ambície.

Zmizla za desať sekúnd: Nevyriešené zmiznutie Jessicy Fadleyovej

Epizóda 1

Stella: Ahojte, fanúšikovia skutočného zločinu, som vaša moderátorka Stella, nahrávam z Anglicka.

Rachel: A ja som Rachel, nahrávam zo starých dobrých USA.

Stella: A toto je *Zmizla za desať sekúnd: Nevyriešené zmiznutie Jessicy Fadleyovej*.

Tu je znelka.

Rachel: Tak si nalejte víno a prived'te svojho obľúbeného kamoša a usad'te sa na poriadnu jazdu.

Stella: Môžem povedať, že je skvelé, že toto robíme spolu?

Rachel: Skvelé, však? Počúvajte, Stella a ja sme sa stretli na subreddite o skutočnom zločine a okamžite sme sa dali dokopy. Máme toho toľko spoločného! Ako som len mohla bez teba fungovať, kamoška moja?

Stella: Och. Zbližili sme sa nad príbehmi o Jackovi Rozparovačovi a vrahovi z Golden State. No nie sme sladké?

Rachel: Nuž, tak ako náš morbidný začiatok, tento príbeh je začiatkom temnej a krivolakej cesty k zmiznutiu a možnej vražde dievčaťa z univerzity na konci deväťdesiatych rokov. Môže s ním súvisieť aj zmiznutie ďalších troch dievčat, všetko študentiek Južnej štátnej univerzity v Mt.Randall v Južnej Karolíne.

Rachel: Och, videla som obrázky Mt.Randall. Je také pôvabné! Stereotypné malé americké mesto.

Stella: Asi tak. No je to také čudné miesto. Je tu toto klasické malé južanské mesto, a potom je tu tá úžasná budova univerzity, ktorá sedí na kopci a všetko ostatné je pod ňou.

Rachel: Ako dva totálne odlišné svety natlačené k sebe.

Stella: Presne. A k vražde v Mt.Randall príde asi tak raz za dvadsať rokov a kriminalita na Južnej univerzite prakticky nejestvuje. A predsa, v tom jednom školskom roku 1998 záhadne zmizlo nielen miestne dievča Jessica Fadleyová, ale aj tri ďalšie spolužiačky.

Rachel: A o dvadsaťštyri rokov neskôr sa zdá, že nie sme o nič bližšie k tomu, aby sme vedeli, čo sa stalo, čiže táto udalosť patrí k tým najnepochopiteľnejším prípadom všetkých čias. Predstavme si teda

scénu. Je koniec deväťdesiatych rokov a my sa nachádzame v tomto malom mestečku v Južnej Karolíne. Naša pravdepodobná obeť, Jessica Fadleyová, prišla na víkend domov, aby sa stretla so svojou malou sestrou, ktorá mala v tú sobotu narodeniny.

Stella: Jessica je typická prváčka na vysokej z konca deväťdesiatych rokov. Hneď si ju aj predstavujem oblečenú v zvonových džínsach alebo v bábikovských šatách s golierikom. Niečo ako Drew Barrymore. Ako ja v deväťdesiatych rokoch. Ale zjavne britská verzia. Takže možno som bola skôr Baby Spice než Drew.

Rachel: A podľa toho, čo o Jessice všetci hovoria, bola bystrá. Mala prihlášku do Pi Gama Delta a na jar ju mali prijať. Viem, že veľmi nepoznáš kultúru amerických gréckych spolkov, Stel, ale bola by to zábava. Okrem toho mala úžasného priateľa.

Stella: Takže, Jessica, milujúca veľká sestra, je doma, aby strávila víkend so svojou rodinou a má to byť zároveň prekvapenie pre jej malú sestru.

Rachel: Všetci sú nadšení, že ju vidia. Jessica si potom spomenie, že niečo nechala v aute.

Rachel: Bola to torta, však?

Stella: Áno, vyšla von, aby doniesla narodeninovú tortu. Je večer, ale ešte sa celkom nezotmelo – napokon, je neskorá jar. Sestra sa pozerá z okna, ako Jessica otvára kufor.

Rachel: A potom...

Stella: A to je všetko. V priebehu krátkej chvíle je preč.

Rachel: Presne za desať sekúnd, podľa čoho sme aj pomenovali náš podcast.

Stella: Správne. Do médií unikla tá zlovestná nahrávka, kde počujete hlas malého dieťaťa, ktoré narieka, že sa pozrelo preč len na desať sekúnd. Nepovieme vám, kde to je, pretože na tej páske je decko a my nie sme totálne zvrhlé, ale ak ju chcete hľadať, ľahko ju nájdete.

Rachel: V jednej chvíli tam je a v druhej nie. Malá sestra sa na chvíľu obzrela a keď sa otočila naspäť, Jessica bola preč. Ale kufor jej auta bol stále otvorený. A nikto ju odvtedy nevidel. Nijaké stopy. Nijaké znamenia. Nič!

Stella: Nič než špekulácie a nepotvrdené klebety. Nič, až do ...

Rachel: Tramtadáá!

Stella: Z ničoho nič sa niečo objavilo. Ľudské pozostatky, ktoré našlo zopár deciek, chytajúcich ryby v jazere, ktoré polícia v tom čase už prehľadala.

Rachel: Hm, to celé znie tak trochu zvláštne.

Stella: To preto, lebo to *je* zvláštne, Rach. Vyzerá to tak, že silné dažde vyplavili kosti na hladinu a že tam boli zahrabané posledné dve desaťročia. Samozrejme, ľudia hovoria, že to je Jessica, lebo sa vedelo, že to miesto bolo pre ňu typické. Jej rodina, najmä jej matka, boli presvedčení, že kompetentní ju nájdu tam. Pozostatky poslali na testovanie a výsledky sú zatiaľ prísne tajné. Ale... konečne to otvára dvere k prípadu, ktorý bol príliš dlho odložený ad acta.

Rachel: Nielen to, ale hovorí sa, že prípady tých ďalších stratených sa teraz spojili s týmto. Všetci vedia o tých ďalších dievčatách, ktoré zmizli, no ak tomu dokážeš uveriť, úrady si ich až doteraz nespojili. Ľudia od začiatku vraveli, že tie prípady spolu súvisia. Niektoré z rodín otvorene kritizovali policajné oddelenie kvôli tomu, že dostatočne nekoná a že odmieta vidieť to, čo sa všetkým ostatným zdalo jasné. Čo mi pripadá ako stará dobrá policajná neschopnosť, Stella.

Stella: Och, jednoznačne. Ak sú prípady tých dievčat oficiálne prepojené, ako sa vždy zdalo, že sú, potom toto čoskoro naozaj vybuchne a polícia bude musieť odpovedať na veľa otázok. A len tak sebecky hovorím, že tento podcast sme si dobre načasovali, pretože sa zdá, že dve desaťročia po tom, ako sa to celé stalo, dostaneme nové informácie. Lepšiu reklamu si ani nemôžeme želať!

Rachel: A možno s vašou pomocou, milí naši poslucháči, prideme konečne na to, čo sa stalo so zmiznutými dievčatami z Južnej štátnej univerzity.

Stella: Mám pocit, že čoskoro získame nejaké odpovede. A, Rach, ja sa na to teším.

K A P I T O L A

1

LINDSEY

Pred dvomi týždňami

Žalúdok mi klesol až na podlahu, keď som pozrela na obrázok na obrazovke mobilu. V ústach mi vyschlo a keď sa rozmazané slová zaostri, začali sa mi potiť dlane. Mama s otcom si ihneď všimli tú zmenu.

„Čo je? Vyzeráš, že ti bude zle,“ spýtal sa otec a roztržito zdvihol zrak. Jeho pozornosť sa stále sústreďovala najmä na najnovšie číslo časopisu Auto a vodič, ktorý čítal.

„Lindsey, chrobáček, čo sa stalo? Desíš ma. Lezie na teba niečo? Môžem ťa objednať k lekárovi.“ Mama mi priložila na čelo chrbát ruky, aby zistila, či mám teplotu.

Ponad plece sa mi pozrela na telefón a uvidela, čo vyvolalo moju reakciu. Na obrázku boli lesy so zákazom vstupu a v pozadí trblietavá hladina veľkého jazera. Ľudia, od hlavy až po päty oblečení v bielych overaloch a s tvármi zakrytými maskami, vyťahovali z dodávok akési vrecia.

„Je to tam, kde si myslím?“ zašepkala a chytila sa operadla mojej stoličky.

Pozrela som na ňu a prikývla som.

„Čo je to, Cara?“ spýtal sa otec, konečne zatvoril časopis a po prvýkrát nám venoval plnú pozornosť. Keď videl naše zhrozené tváre, vzal mi telefón z trasúcich sa rúk. „Čo to je? To sa deje práve teraz?“ vyzvedal sa a výraz jeho tváre sa zmenil zo zdvorilého nezáujmu na vyľakaný.

Nadýchla som sa, aby som sa upokojila, a cítila som, ako sa mi zvierajú žalúdok. Opatrne som si vzala telefón naspäť a posunula som stránku dole na text. „Píše sa tu, že včera ráno našli ľudské pozostatky. Podľa všetkého tam boli už dlhšie, ale naisto to budú vedieť až potom, keď ich otestujú.“

„V Jazere malých očíek?“ mamin hlas bol veľmi tichý.

„V Jazere malých očíek,“ potvrdila som.

„Je to ona?“ Hlas sa jej triasol a ja som vedela, že zadržáva slzy, ktoré tam čakali dvadsaťštyri rokov.

„Ja neviem, mami.“ Znelo to bezfarebne.

„Čo to, dopekla, má byť?“ zaburácal odrazu otec. „Prečo nám nikto nepovedal, čo sa deje? Prečo nám nezavolali?“ Jeho hnev bol oprávnený a úplne pochopiteľný. Prečo nás na túto novinu nikto nepripravil? Nikomu nenapadlo, že skôr, než sa k tomu dostanú médiá, mali by informovať rodinu?

„Nevedia, kto to je.“ Čítala som ďalej, očami som rýchlo prechádzala po texte. „Ale spomína sa tu Jess. Polícia ešte neposkytla žiadne vyhlásenie.“

Otec mal pri uchu telefón a počula som, ako sa dožaduje niekoho, s kým by mohol hovoriť.

„Prepojte ma na kohokoľvek, kto má na starosti ten bordel, čo sa deje pri Jazere malých očíek!“ kričal otec do telefónu.

Mama mi tak silno zovreła plece, až som zvráštla tvár.

„Je to ona?“ zopakovala a znelo to ako hlas malého, strateného a vystrašeného dievčatka. „Je to moje dieťa?“ Hľadela na obrázok v mojom telefóne a oči sa jej plnili slzami.

Chytila som ju za ruku. „Ja neviem, mami,“ zopakovala som.

Snažila som sa prehltnúť hrču v hrdle.

„Ja neviem.“

Súčasnosť

Vo vestibule hotela Bronzový monarcha panoval čulý ruch. V pondelok ráno to bolo bežné, hostia sa ubytovávali či odchádzali po víkende a otočné dvere pre návštevníkov sa ani na chvíľu neprestali otáčať.

Nechala som pri prednej priehradke Peteho a Marnie, mojich dvoch zamestnancov. Ten nápor naisto zvládnem. Zamierila som do svojej kancelárie a zatvorila som za sebou dvere.

Dnes som sa cítila akosi pritlmene. Ako keby som mala hlavu pod vodou a svet bol rozmazanou kulisou. Hlavu mi vyplňali len tiché ozveny hlasov a tlkot môjho srdca. No táto absencia pocitov bola lepšia než paľba emócií, ktoré ma zaplavovali od *tej chvíle* pred dvomi týždňami. Vedela som, že sa musím spamätať. Mama s otcom ma potrebovali. No niektoré dni boli náročnejšie než iné.

Moji rodičia a ja sme dvadsaťštyri rokov čakali na to, že sa dozvieme, čo sa stalo mojej sestre. Po takej dlhej dobe som dúfala, že rodičia budú schopní konečne sa s tou stratou vysporiadať. Že tú škaredú kapitolu budeme môcť konečne uzavrieť namiesto toho, aby sme ustavične čakali, kedy vojde do dverí, ako keby sa vôbec nič nestalo.

Možno teraz budem mať príležitosť zbaviť sa aspoň sčasti viny, ktorú som cítila preto, lebo som bola posledná, kto ju videl nažive.

Oprela som sa o stôl, pevne som zovrela jeho okraj a zahľadela som sa na zem. Bolo ťažké sústrediť sa na čokoľvek iné než na *Jess*. Alebo Jessie, ako som ju zvykla volať. Moja nádherná a bystrá sestra, ktorej som sa nikdy nemohla vyrovnáť. Cudzí človek, ktorého som mala rada a po ktorom som túžila viac, než som niekedy dokázala zniest'.

Nedlho po tom, ako sa otec pustil do novej hlavnej kriminalistky, poručičky Jane Higginsovej, nás zavolali na policajnú stanicu. Keď sa však otcov hnev vyčerpal, vrátil sa ku svojej zvyčajnej pokojnej a šarmantnej povahe, dokonca bol žoviálny. Keď sa ovládal, cítila som sa oveľa lepšie.

Poručička nešetrila ospravedlňeniami. Vysvetlila nám, že s rodinou obete zvyčajne hovoria až potom, keď majú potvrdenie, komu tie

pozostatky patria, no k tomu príbehu sa dostali médiá a veci sa vymkli spod kontroly skôr, než ich mohla zabrzdiť. Aj ona kvôli tomu pôsobila nahnevane, čo výrazne pomohlo, aby sa moji rodičia upokojili. V tejto chvíli nemala vôbec nič, čo by naznačovalo, že to bola Jess, a médiá si to len domýšľali.

Mama požiadala, či môže vidieť telo, ale jej žiadosť okamžite zamietli. Otec sa znovu rozhorčil, ako zle pôvodne tento prípad vyšetrovali a ako nás tentoraz majú informovať o tom, čo sa deje. Sľúbili mu, že nám ako prvým dajú vedieť, keď budú mať výsledky testov, ale že to potrvá niekoľko týždňov. Stále tú oblasť prečesávajú a zavolali pátrací tím z neďalekého mesta, aby znovu prehľadal Jazero malých očiek.

Jazero malých očiek. Rozrušilo ma už len to, keď som počula ten názov.

Oficiálne sa volalo Jazero samorastlíkov, ale deti ho v priebehu rokov začali nazývať Jazero malých očiek, a to kvôli tomu, ako sa hovorilo pekným, ale strašidelným kvietkom, ktoré kvitli okolo veľkého jazera. Rozhodne vyzerali ako malé očká rastúce na jasnozelených stonkách. A tak, samozrejme, ich celé generácie detí používali na to, aby sa navzájom vystrašili.

Bolo to obľúbené miesto obyvateľov Mt. Randall. Počas leta deti húfne chodievali k jeho chladným hlbínam, aj keď ich rodičia varovali, aby tam neplávali. Jazero malých očiek bola umelo postavená nádrž a nikto nevedel, aké je vlastne hlboké. Vybuodovali ho pred viac než sto rokmi ako náhradný zdroj vody pre okres počas sucha.

No napokon sa z neho skrátka stalo miesto, kam sa chodievalo. Miesto, kde sa ľudia stretávali. Miesto, kam ste zamierili, keď ste chceli byť sami. Podľa klebiet, starých celé desaťročia, bolo pod jeho hladinou zatopené staré mesto. Vyst'ahované rodiny, zabudnuté spomienky. A miestni ľudia hovoria, že za jasného dňa môžete hlboko pod povrchom vidieť strechy domov. Dôkaz toho, že na dne to staré stratené mesto stále je.

Pred dvadsiatimi štyrmi rokmi bola mama presvedčená, že Jess nájdu práve tam. Moja sestra tam trávila toľko času, že mama prisahala, že je tam.

Otec sa jej snažil dohovoriť, vysvetliť jej, že to nedáva nijaký zmysel.

Vyhlásila, že je to materinská intuícia a napriek jeho dohováraniu žiadala, aby polícia oblasť prehľadala. Vyšetrovatelia zjavne chceli hysterickú matku upokojiť, a tak sa na to jazero len veľmi zbežne pozreli.

Avšak teraz, o desaťročia neskôr, sa našlo telo a polícia hľadala ďalšie. Keby svoju prácu spravila poriadne už vtedy, možno by sme dostali odpovede už pred rokmi.

Povedali nám, že pokusy o identifikáciu tela pomocou zubných záznamov boli nejednoznačné, a preto budú musieť pozostatky porovnať s DNA. Dohodlo sa, že vzorku poskytnem ja, s čím som veľmi ochotne súhlasila.

Bola to nočná mora, o ktorej som zúfalo dúfala, že čoskoro skončí.

Dvere do mojej kancelárie sa s vŕzganím otvorili. Ten zvuk bol v tichu, ktoré tu panovalo, nepríjemne hlasný.

„Prepáčte, že vyrušujem, ale máme problém s rezerváciou.“ Marnie ospravedlňujúco zvrátila tvár. Ona, tak ako všetci ostatní, vedela, že nemám práve najlepšiu náladu. Ako by som aj mohla, keď bolo možné, že kosti mojej sestry ležia niekde vo forenznom laboratóriu a čakajú na testovanie? Minulý týždeň som pristihla niekoľko svojich zamestnancov, ako sa o tom zhovárajú. Spoznala som to podľa toho, ako rýchlo stíchli, keď som vošla do miestnosti. V priebehu rokov som bola objektom dostatočného množstva klebiet, aby som tie znamenia spoznala.

No nehnevala som sa. Ten príbeh dominoval v správach celé týždne. Hovorili o tom všetci. Len nejasne som si spomínala, aké to bolo pôvodne, teda v roku 1999. Vtedy som bola príliš malá, než aby som chápala vážnosť situácie. Aj keď som v skutočnosti bola posledná osoba, ktorá moju sestru videla živú, neuvedomovala som si, že je preč. To prišlo až potom, keď uplynuli celé mesiace a ja som sa začala pýtať, kedy sa Jess vráti domov a mama vynervovane zvrískla *nikdy*.

Detská trauma, stôl pre jedného, prosím.

Lenže teraz vyzerali správy inak. So sociálnymi sieťami sa fakty a fikcia preplietli a príbehy, ktoré sa šírili, boli kdesi medzi relatívne presnými a absolútne šialenými. Pridajte k tomu ten nový podcast – podcast, ktorý ako názov používa moje vlastné slová z policajného výsluchu – a ľudia sa išli zbláznit' v snahe riešiť prípad, ktorý už dávno vychladol.

Počúvala som prvú časť. Nemohla som si pomôcť. Keď išlo o Jess a o to, čo sa s ňou stalo, začala som byť rovnako posadnutá ako hociktorý amatérsky počítačový detektív, ktorý sa poneviera po temných zákutiach internetu.

Ten podcast som nenávidela. Bol bezohľadný a totálne neúctivý. Vystupovali v ňom dve ženy, ktoré moju sestru vôbec nepoznali, popíjali

víno a chichúňali sa nad úžasnými priateľmi a módou z deväťdesiatych rokov. Bolo mi z nich zle. A predsa som si ho vypočula ešte trikrát a nasávala všetky detaily.

Niečo z toho bolo nové, dokonca aj pre mňa. Nevedela som, že moju sestru mali prijať do študentského spolku. Nič také rodičia nikdy nespomenuli. Vedela som, že Jess si je blízka so svojou spolubývajúcou, ale nevedela som, že to dievča volá Daisy Molina. Bolo zvláštne dozvedieť sa fakty o mojej sestre od ľudí, ktorí sa s ňou nikdy nestretli.

Moji rodičia o Jess hovorili zriedkakedy, a keď už, bolo to len náhodou. Vedela som, že za ňou smútiť, že im chýba, ale tiež som vedela, že hovoriť o nej je zakázané. Takže výsledkom bolo, že som vyrástla a nič som o Jess nevedela, s výnimkou svojich nejasných spomienok z detstva a toho, čo sa mi priebežne podarilo objaviť.

Moderátorky podcastu sa zmienili o pozostatkoch tela a o tom, či patrili Jess. Nemohli si byť isté, keďže kompetentní oficiálne vyjadrenie ešte nevydali. Avšak verili, že pravdepodobne to bola moja sestra. Pátrali a vyhrabali staré novinové články o pôvodnom vyšetrovaní pri jazere. A rovnako ako ja vyjadrili začudované znechutenie nad tým, aké bolo mizerné. Ale podľa podcastu bolo teraz v hre oveľa viac než iba Jessica Fadleyová. A už to nebol len príbeh o jednom stratenom dievčati.

Vždy som premýšľala o tých ďalších ženách, ktoré zmizli, ale príliš som sa sústredila na prípad mojej sestry, než aby som im venovala väčšiu pozornosť. No tieto dve náhodné autorky podcastu spolu so smiechom a nevhodnými poznámkami spájali dohromady fakty, na ktoré som ja – a zjavne ani polícia – nikdy nepomyslela.

„Prepáčte,“ ospravedlňovala sa Marnie znovu, keď som s ňou vyšla z miestnosti.

„To je v poriadku,“ uistila som ju vyrovnaným hlasom, hoci som sa tak necítila. Usmiala som sa, aby som ju upokojila.

Marnie sa znepokojovala často. Bola odo mňa o niekoľko rokov mladšia a bola to rozumná, ohľaduplná a skvelá pracovníčka. Navyše, hnevať sa na ňu by bolo niečo ako kopnúť šteniatko.

Rad na recepcii sa teraz kľukatil až po bar. To nikdy nie je dobré znamenie, ale dá sa to ľahko vyriešiť, ak zistím, čo sa deje. Poslúčkovia ťahali cez vestibul vozíky s batožinou smerom k výťahom, pričom sa vyhýbali dvom deťom, ktoré pobiehali sem a tam bez ohľadu na svojich vyčerpaných rodičov.

No chaos tam nebol. V hoteli Bronzový monarcha chaos neprichádzal do úvahy. Bol to luxusný hotel s vytríbeným vkusom. Orientoval sa na bohatých a na tých, ktorí chceli urobiť dojem. Zbožňovala som každý jeho predražený centimeter a napriek tomu, že nebol súčasťou môjho životného plánu, bola som rada, že tam som. Ako čerstvo povýšená manažérka recepcie som vedela, že hotel, a to predovšetkým hotel veľkosti Bronzového monarchu a s jeho reputáciou musí fungovať ako kolieska v hodinkách. Každá súčiastka musela byť perfektná, aby hodinky zvonili každú hodinu.

Bronzový monarcha mal vysoké okná a dramaticky klenutý vchod. Mal mramorové dlážky a vestibul s červeným koženým nábytkom. Recepcia bola vyrobená zo zdobeného, ručne vyrezávaného dreva, ktoré dovezli až odkiaľsi z Európy. Celý minulý rok a pol sme renovovali a recepcia bola najnovším a najokázalejším prídavkom.

„Dobrý deň, som manažérka recepcie. Ako vám môžem pomôcť?“ pozdravila som muža čakajúceho pri počítači. Vyzeral príťažlivo takým tým nenúteným spôsobom a bol odo mňa zjavne o dosť starší, pravdepodobne mal okolo štyridsiatky. Mal tmavé vlasy začesané do čela, ale jeho tvár mala v sebe akúsi detskú príťažlivosť. Atraktívnych mužov si zvyčajne nevšímam, v hoteli ich vídam často, ale na tomto človeku bolo čosi, čo upútalo moju pozornosť.

Na tvári mal mechanický, neosobný úsmev, ktorý mal byť okúzľujúci. Teda, kým sa nepozrel na mňa. Potom ten úsmev zneistel, až celkom zmizol. Muž zažmurkal a zamračil sa. Keď po dlhej chvíli nič nepovedal, zmocnilo sa ma podráždenie, nech už vyzeral akokoľvek dobre.

„Pane, môžem vám pomôcť?“ zopakovala som a v hlase mi zaznel nádyh netrpezlivosti.

Zdalo sa, že muž sa prinútil zatvárať sa neutrálne. Opätovoľ mi môj pohľad a predošlá trápna situácia kamsi zmizla. „Áno. Mám tu rezerváciu, bola objednaná na firemnú kreditku, ale táto mladá dáma,“ odmlčal sa a zdvorilo sa usmial na Marnie, „hovorí, že ak sa chcem ubytovať, potrebujem mať tú kartu so sebou. Problém je, že ja ju nemám. V tom zhone, keď som sa chystal na cestu, som ju nechal doma v Chicagu.“

Obrátila som sa k počítaču. „Ak dovolíte, skontrolujem si vašu rezerváciu. Na aké meno je prihlásená?“

„Ryan McKay.“

Otvorila som si rezerváciu. „Aha, v poriadku. Vyzerá to tak, že za izbu ste už zaplatili, takže nie je problém, že tú kartu nemáte. Zvyčajne máme pravidlo, že kartu, ktorá sa použila na rezerváciu, je potrebné ukázať pri ubytovaní, ale pokiaľ máte iný spôsob platby za doplnkové služby, pridám si poznámku do systému.“

S úľavou si vydýchol. „Perfektné, ďakujem.“ Vytiahol peňaženku a podal mi svoju osobnú kartu.

Marnie práve ubytovávala rodinu s dvomi neovládneľnými deťmi, ktoré pobiehalo po vestibule. Ostatní hostia na nich vrhali krivé pohľady. Spod pultu som vytiahla dve balenia farbičiek a maľovanku a podala som ich nervóznym rodičom.

„Nech sa páči, toto je pre deti. Môžu si sadnúť ku krbu a nechám im tam priniesť nejaké koláčiky a limonádu.“

Rodičia si ich vzali s viditeľnou úľavou. „Ďakujeme,“ povedala mama a privolala k sebe deti, ktoré si nadšene vzali farbičky a maľovanku a odbehli si sadnúť niekam bokom.

Otočila som sa naspäť k Ryanovi McKayovi, ktorý sa na mňa usmial.

„Dobrá práca.“

Z nejakého dôvodu som sa pristihla, ako sa pri tom komplimente červenám. Rozpačito som zažmurkala. „Hm. Okej, no,“ zajachtala som. Čo sa to so mnou dialo? Zakašľala som, aby som to zamaskovala.

„Ste ubytovaný, pán McKay.“

„Som Ryan. Pán McKay je môj otec,“ zasmial sa.

„Tu je vaša prístupová karta, pán McKay. Ste na piatom poschodí. Výtah je na druhej strane vestibulu,“ povedala som odmerane.

„Ach. No dobre, pochopil som.“ Krátko sa zasmial, potom zvrátil tvár a vzal si odo mňa kartu. Zodvihol svoj batoh a prehodil si ho cez plece. Než odišiel, znovu na mňa pozrel a mierne prižmúril oči. „Toto bude znieť zvláštne, ale nepoznám vás?“ Prečítal si moju menovku na blúzke. „Lindsey... Lindsey aká?“

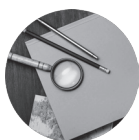
Musela som si dať pozor, aby som neprevrátila oči. Ryan si uvedomil, ako jeho otázka vyznela a zodvihol ruku. „Nie, vážne. Viem, že to vyzerá ako naučená fráza, ale vyzeráte tak povedome.“

Môj úsmev bol teraz o poznanie mrazivejší než predtým. Nebol to prvý pokus o flirt, ktorý som počula a, bohužiaľ, nebude ani posledný. Žena nemôže byť na takejto pozícii bez toho, aby bola zavalená neželanými pokusmi o zblíženie. Naučila som sa, že najlepší spôsob, ako na pokus

reagovať, je odraziť ho... tvrdo a rýchlo. Najhoršie je poskytnúť im akúkoľvek šancu.

„Pokiaľ ste u nás v minulosti neboli, pochybujem, že by sa naše cesty skrížili.“ Podala som mu vytlačený bloček a nepovedala som mu svoje priezvisko. „Dúfame, že u Bronzového monarchu budete mať príjemný pobyt.“ Odvrátila som sa od neho a naznačila som Marnie, že sa vraciam späť do svojej kancelárie.

Keď som kráčala cez vestibul, nemohla som necítiť oči, ktoré sledovali, ako odchádzam, a vedela som, že keby som sa obzrela, uvidela by som, že je to Ryan McKay.

Podcast Zmizla za desať sekúnd**@DesatSekundPod**

Prvý diel je pripravený! Už sa nemôžeme dočkať, kedy sa doň pustíte a spolu s nami začnete tento prípad rozpletať! Čaká vás množstvo zvrátov a podozrivých okolností, ktorí vás istotne prekvapia!

#zmizlazadesatsekund #novypodcast #skutocnyzlocin

16:17 5. januára 2023

K A P I T O L A

2

LINDSEY

Súčasnosť

„Linds, ideme s mamou von na večeru. Je na tebe, aby si si zohnala niečo na jedenie,“ povedal otec a vopchal hlavu do dverí mojej izby.

Vytiahla som z ucha Airpod a nervózne sa naňho usmiala. Netušil, že ma pristihol, ako už po piatykrát počúvam prvý diel podcastu Zmizla za desať sekúnd. Ďalší diel mal byť cez víkend a ja som len ťažko ovládala svoju netrepezlivosť.

„Budem v pohode, oci. Zostali ešte nejaké mamine lasagne.“

„Tvoja mama mi povedala, že spravila casserolle, ak chceš.“ Váhavo sa rozhladol po izbe. „A vieš, čo sa hovorí o nadmernom pozeraní na obrazovku. Sprav nám obom láskavosť a choď si čítať knihu alebo niečo také, inak si o tom vypočujem svoje,“ roztržito sa zasmial a ukázal na môj telefón s rozsvietenou obrazovkou a zreteľne viditeľným logom podcastu. Otec nemal vo zvyku dávať mi kázne, ani sa príliš nestaral do môjho života, čo bolo v príkrom kontraste s mamou, ktorá o mne chcela vedieť všetko. Vo výsledku sa tí dvaja akosi vyvažovali.

Rýchlo som telefón obrátila, skôr než mohol niečo vidieť. „Počúvam podcast, nikam sa pozerat' nepotrebujem.“ Len čo mi tá pravda vyšla z úst, chcela som si dať facku.

Oco nadvihol obočie. „Podcast? Ktorý? Možno som o ňom počul. Často počujem hlasy,“ zavtipkoval.

„Ale, nie je to nič vzrušujúce. Len podcast o luxusných hoteloch,“ vyhlásila som a bolo mi hrozne pri tom, ako ľahko som to klamstvo vyslovila. Nezvykla som rodičom klamať. Mali sme otvorený a úprimný vzťah, kvôli čomu som sa teraz cítila desaťkrát horšie.

Otec pretiahol tvár. „Znie to ako niečo, čomu sa radšej vyhnem.“

My dvaja sme nemali spoločné záujmy, takže zvieť ho zo stopy bolo jednoduché.

„Obávam sa, že sa tam nevyskytuje ani jedno športové auto,“ doberala som si ho. Môj otec miloval silné autá, obzvlášť ten jasnožltý Mustang Boss 429, rok výroby 1965, ktorý mal zaparkovaný v garáži a na ktorom som ho nikdy nevidela jazdiť.

Mama a ja sme nechápali, prečo ho tam parkuje. Keď pršalo, strecha garáže často presakovala, v zime tam mrzlo a v lete vládlo horko na uvarenie. A keď som bola mladšia, na krátky čas to vyzeralo ako miesto, kam prišlo zomrieť každé zviera z okolia.

Z detstva si spomínam, že otec sa pokúšal prekryť zápach mývala, ktorý vliezol do odkvapu a začal sa tam rozkladať, tak, že naplnil sklenené misy bielym octom a rozložil ich po podlahe a na policiach. Okrem toho všetko polial mäťovým olejom. Problém bol zjavne v tom, ako boli postavené domy na našej ulici. Naša susedka, pani Lewisová, sa sťažovala na podobné veci.

Zápach sa napokon vytratil po tom, ako nám otec povedal, že diery na bočnej strane domu zakryl doskami. Napriek tomu sme sa s mamou garáží vyhýbali. Nebolo to miesto, kde by ste chceli stráviť viac času.

„Čiže určite nič pre mňa.“ Usmial sa a okolo očí sa mu vytvorili vrásky.

Môj otec bol nesmierne príťažlivý. Na svoj vek vyzeral veľmi dobre a nebolo možné ísť niekam bez toho, aby si ho ženy všímali. Bol stelesnením mužnosti; vysoký, so širokými plecami, tmavými vlasmi, výraznou bradou a prívetivým úsmevom. Mal charizmu a bol veľmi príjemný. Lenže mal oči len pre svoje časopisy o autách a pre svoj telefón, ktorý, ako sa zdalo, mal trvale pripevnený k ruke.

Jeho práca realitného agenta si vyžadovala veľa z jeho času. Bol sprostredkovateľ a keď som bola malá, založil si vlastnú agentúru. Tvrdo pracoval, aby sa stal jedným z „najlepších prekliatych realitných agentov v kraji.“ Výsledkom bolo, že keď som vyrastala, vídala som ho len zriedka, hoci mama mi vždy hovorila, že to bolo kvôli tomu, aby sme mali strechu nad hlavou.

„Tak dobre, čoskoro sa vrátíme.“ Otec zaváhal, ako keby sa rozhodoval, či má vojsť do mojej izby. Nespomínala som si, kedy to naposledy spravil. Nemal vo zvyku zatúlať sa do tejto časti domu. Blízkosť trvale zatvorených dvier na druhej strane chodby fungovala ako bariéra, ktorá ho zväčša držala v úctivej vzdialenosti.

Napokon o krok cúvol, preč z izby. Preč odo mňa. Rýchlo sa rozhliahol, krátko mi zakýval a zamieril dolu schodmi.

Moji rodičia a ja sme väčšinu času spolu existovali bez problémov. Otec mi poskytol všetok priestor, ktorý som chcela, mama zas všetku opateru, ktorú som potrebovala. Milovala som ich oboch. Vždy to boli tí najdôležitejší ľudia v mojom živote, čo bol dôvod, prečo som v tridsiatke stále bývala doma. Niektorým dospelým to pripadá ťaživé a, ak mám byť sama k sebe úprimná, niekedy som to cítila podobne, ale zväčša som oceňovala, že sa na nich môžem vo všetkom spoľahnúť.

Väčšina ľudí nemohla pochopiť, ako ma predstava toho, že nechám svojich rodičov osamote s ich žiaľom, zaplavila ťaživým pocitom viny, ktorý bol oveľa horší než to, že som mame dovolila, aby mi prala veci a otcovi, aby mi poctivo platil poistku za auto.

Keď som odišla na vysokú školu, mama to niesla ťažko. Ustavične mi volala, aby sa uistila, že som v poriadku, a aby sa spýtala, čo plánujem robiť. Chcela vedieť, kto sú moji priatelia a či s niekým chodím. Bolo to pre nás zbytočne ťažké, vzhľadom na to, že som mohla bývať doma a chodiť do skvelej školy, ktorá bola menej než pätnásť minút odtiaľto.

Ale ísť na Južnú štátnu univerzitu neprichádzalo do úvahy. Hoci tam chodili obaja moji rodičia a tam sa aj zoznámili, vždy to bude *Jessicina* škola. To bol *jej* život. A nikdy nebude môj. Všetko ostatné bolo zabudnuté vo chvíli, keď zmizla. Tá vysoká škola bude navždy patriť dievčaťu, ktoré sa už nikdy nevráti.

A tak sme sa spoločne, moja mama a ja, rozhodli, že pôjdem na Východnú vysokú školu v Severnej Karolíne s tým, že sú to len štyri roky. A hneď po tom, ako som školu absolvovala, som sa vrátila domov. Nikdy sme o tom nehovorili, ale potichu sme sa na tom spoločne zhodli.

Bola som dospelá žena, ktorá zostala trčať v prázdnom priestore medzi svojím starým životom a predstavou nového. Ale nijako som sa neponáhľala, aby som situáciu napravila. Pretože pohnúť sa ďalej bolo aj pre mňa veľmi zložité.